

virkelig ikke, at § 8 vil affjære Formallitets-procedure og temerære Indsigelser.

Forsaavidt det er bragt i Forslag, at Contra- og Continuationsfager kunne undrages fra Forligsprøve, saa seer jeg deri ikke Andet end et Middel til, om man vil, i mangfoldige Tilfælde aldeles at forbigaae Forligsmæglingen. Man kan jo som Continuationsføgsmaal indbringe saagodt-som Alt, hvad det skal være, naar Gjenstanden for Continuationsfagen blot staar i den allerløseste Forbindelse med Hovedsagen; men hvorfor skulde man da ikke ogsaa i Continuationsfagen vedblive at være nødt til at gaae til Forligscommissionen? Man er nødt til at udtage Stævning, naar Bederparten forlanger det, og skal man begynde et Continuationsføgsmaal med en Stævning, saa er der ikke synderlig megen Ueilighed ved ogsaa at gaae til Forligscommissionen. Om Contrafager gjælder omtrent det Selsamme. Det, at man vil undtage Contra- og Continuationsfager fra Forligsprøve, er en voldsom Reform i den bestaaende Proces-Lovgivning; thi efter denne betragtes Continuations- og Contrafager for ligesaa selvstændige Søgmaal, som den egentlige Hovedsag. Dersom der tillige forelaa et Forslag om at affjære Contra- og Continuationsstævning og inddrage de Indsigelser, som nu skulle gjøres til Gjenstand for Contraføgsmaal, under Sagen som andre Realitetsindsigelser, saa stillede Sagen sig ganske anderledes, men det gjør der ikke. Læge vi § 8, som den er foreslaaet af Fleertallet, saa bliver Følgen deraf, at vi kun forandre det første procesuelle Skridt i Contra- og Continuationsfager, men derimod lade vi hele den Procesmaade, som Lovgivningen har opstillet om Continuations- og Contrafager som selvstændige Sager, bestaae; men jeg kan ikke indsee nogen Grund til, at Contra- og Continuationsfager skulle vedblive at bestaae som selvstændige Søgmaal, og at man desuagtet skal undtage dem fra at være selvstændige med Hensyn til Forligsprøven. Jeg seer saameget mindre Grund hertil, som der deri kan indeholdes en Maade til at omgaae og undgaae Forligsprøven. Jeg for mit Bedkom-

mende vil derfor med Udvalgets Mindretal stemme mod, at § 8 vedtages.

Det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (L. C. Larsen) har stillet, gaaer endnu langt videre end det, Udvalgets Fleertal har foreslaaet, idet det gaaer ligesom ud paa at undtage Overdomstoleine Censuren over Forligsprøven. Man kunde jo endogtaa tænke sig det Tilfælde, at der kunde blive paadømt en Sag, hvori der saagodtsom ikke havde fundet nogen Forligsprøve Sted, men naar den engang var paadømt ved Underretten, saa veed jeg virkelig slet ikke, dersom man vedtager dette Forslag, hvorledes man skal faae den omgjort. Det er overhovedet en feilagtig Grundsætning, som er lagt til Grund for dette Endringsforslag, og tildeels ogsaa for § 8, nemlig den, at det skulde henstilles til Parterne selv, om de vilde gaae til Forligelsescommissionen eller ikke. Saaledes har Lovgivningen slet ikke betragtet Parternes Stilling til Forligscommissionen, den har gjort det til Pligt for dem at gaae til Forligscommissionen; en Formodning om Parternes Uforligelighed har slet Intet at betyde. Enten de have været villige til Forlig eller ikke, og enten de senere, efter at Sagen er rykket frem under Proceduren, ved Forlig eller ikke vilde gjøre det eller det Tilbud, det reflecteres der ikke paa med Hensyn til Forligslovgivningens Anvendelse.

Bregendahl: Jeg skal gjerne med den ærede Ordfører og den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (L. C. Larsen) erkjende, at den Maade, hvorpaa den gjældende Forligslovgivning i en Række af Aar er bleven anvendt og fortolket, er noget stringent, men paa den anden Side maa jeg ansee det for uheldigt, ligesom det, efter min Mening, heller ikke vilde føre til det tilstguede Resultat, hvis man i denne Lov optog en saadan Bestemmelse, som her er bragt i Forslag. Hvad angaaer det af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds stillede Forslag, saa skal jeg ikke udtale mig videre derom, men henholde mig til, hvad saavel den ærede Ordfører, som den ærede sidste Rigsdagsmand